

Baigėsi ketvirtoji eilinė (pavasario) Seimo sesija. Kokia ji buvo? Jei vienu sakiniu, tai buvo opozicijos pasiūlymų blokavimo, „buldozerinio“ sumanymų įgyvendinimo ir akivaizdaus gyventojų lūkesčių ignoravimo laikotarpis. Tad pabandysiu apžvelgti ne tik ką pavyko nuveikti, bet ir apie darbą „iš vidaus“.

Visos sesijos metu didžiausias dėmesys buvo skiriamas karui Ukrainoje. Ir tai tikriausiai buvo tik vienas iš nedaugelio klausimų, kuriuo pozicija ir opozicija vieningai sutarė. Beje, kaip ir dėl Lietuvos gynybos planavimo. Ši sesija pasižymėjo rezoliucijų, smerkiančių Rusijos agresiją, gausa. Tačiau užsienio politikoje matome veikimą principu „pirmiausiai padarykime, o po to pažiūrėsime kas bus“. Taip nutiko Lietuvai užrūstinus Kiniją, kuomet Lietuvos užsienio ministerija priėmė vienašališką sprendimą, nederinusi net su partneriais Europos Sąjungoje (ES), dėl Taivano atstovybės Lietuvoje įkūrimo. Šio sprendimo pasekmė – nutraukti prekybiniai santykiai su Kinija, sužlugdyti Lietuvos verslai, patirti milijoniniai nuostoliai. Nebuvo pasiruošusi Vyriausybė ir agresyviai Rusijos reakcijai dėl dalies tranzitinių krovinių į Kaliningrado sritį sustabdymo. O juk nuo užsienio politikos priklauso Lietuvos ekonomika, energetika, valstybės saugumas. Stebint Vyriausybės komunikaciją ir sprendimus, panašu, kad siekiama valstybę išbalansuoti, o priešininką išserzinti, o jau kas po to nutiks, pasižiūrėti vėliau.

Nebuvo įmanoma nepastebėti valdančiųjų atotrūkio nuo realaus gyvenimo. Kainoms ėmus vis sparčiau siekti aukštumas, į Seimo darbotvarkę buvo įtraukiami projektai dėl partnerystės, narkotikų dekriminalizavimo, kalbama apie naujų mokesčių įvedimą, tačiau nekalbama apie augančią infliaciją, kainų maisto prekėms, kuriai mažinimą. Pradėjus drastiškai kilti elektros energijos kainoms, teikiau ne vieną pasiūlymą, kaip jas būtų galima sumažinti, tačiau mano siūlymai palaikymo iš valdančiųjų nesulaukė. Tik noriu atkreipti dėmesį, jog daugelis ES šalių jau yra priėmusios ne po vieną antiinfliacinį įstatymų paketą ir matome, jog jie veikia, tuo tarpu Lietuva priėmė vos vieną, nors infliacija liepos mėnesį, prognozuojama, sieks jau 23 proc. ir bus didžiausia visoje Europoje.

Šioje sesijoje siūlėme labai konkrečius pasiūlymus ir įstatymų pataisas, kurios gali prisidėti prie šalies gyventojų skurdo ir turtinės atskirties mažinimo. Taip pat siūlėme ir toliau siūlome stiprinti tradicines vertybes, suteikti didesnę paramą tradicinėms šeimoms, kurios šimtmečiais buvo ir yra mūsų visuomenės pagrindas. Tačiau Seimo dauguma mums tiesiog net neleido pateikti šių pasiūlymų svarstymui, o daugelį iniciatyvų atmetė po pateikimo.

Apmaudu ir tai, jog šioje kadencijoje į politikos paraštes buvo išstumti regionai. Iš jiems skirtų ES fondų lėšų buvo užsimota atimti beveik 700 mln. eurų ir juos atiduoti sostinei. Beveik nebeliko regioninės politikos, kuri skatintų darbo vietų kūrimą ir investicijas, infrastruktūros atsinaujinimą. Kelių sektoriuje taip pat nėra ilgalaikės strategijos. O kur dar

šiuo metu planuojamos mokyklų, ligoninių chaosinės pertvarkos. Sunaikinsime regionus – sunaikinsime Lietuvą.

Tačiau yra ir kuo pasidžiaugti. Pavyko užtikrinti, kad kiti savivaldybių tarybų rinkimai vyktų sklandžiai, kad savivaldos modelis būtų aiškus ir kad gyventojai galėtų išsirinkti stiprius, jų interesams atstovaujančius merus. Nors pirminiame valdančiųjų pasiūlyme buvo ketinimų įvesti dvivaldystę ar net gerokai apriboti mero galias, tačiau galutiniame variante pavyko užtikrinti, kad meras savivaldybėje jaustųsi šeimininkas – nuo savivaldybės biudžeto parengimo, vykdymo iki atskaitomybės. Tuo tarpu taryba įgauna visus svertus prižiūrėti mero darbą.

Na, ir pabaigai šiek tiek detalių iš Seimo užkulisių. Šioje sesijoje labai „krito į akis“ principas „ranka ranką plauna“, ypač kai reikėdavo priimti visuomenėje prieštaringai vertinamus sprendimus. Staiga vieną dieną visi draugiškai pritaria kanapių dekriminalizavimui, nors prieš porą mėnesių dievagojosi, kad to nebus. Na, o jau kitą posėdį teikiamas valstybės vadovo statuso suteikimo projektas. Beje, galima turėti įvairias nuomones apie valstybės vadovo statusą, bet faktas lieka faktas – tai nebuvo visų piliečių demokratiškai rinktas prezidentas. Todėl manau, kad šiandien istorija kamputyje tyliai verkia... Istorija, kuri dar turi liudininkus, mačiusius jos kūrimo aplinkybes, joje dalyvavusius. Bet kuriamus faktus paneigia ne liudininkai, o puiki strategija. Lyg šachmatų lentoje. O ir paprieštarauti sunku, nes kaip yra pasakiusi viena garsi politikė – „viskas įstatymiška“. Tačiau kuriamą istoriją vertina žmonės. Ir jie – ne šachmatai. Labai tikiuosi, jog dabar vykdomi natūriniai įstatymų mainai ir perrašoma istorija bus įvertinta. Ją įvertins laikas ir ateities kartos, kaip įvertino ir praeities didžiavyrius.

Lietuvos Respublikos Seimo Valstybės valdymo ir savivaldybių komiteto narė

Seimo Lietuvos valstiečių ir žaliųjų sąjungos frakcijos seniūno pirmoji pavaduotoja

